

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania J. T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
z udziałem zainteresowanych: W. W. i F. Spółki z o.o. w Z.
o podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 września 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 września 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w K.) na rzecz adwokata A. P. 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu, podwyższoną o stawkę podatku VAT.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 września 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z wniosku J. T. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K. przy udziale zainteresowanych W. W. i F. Sp. z o.o. w Z. o podstawę wymiaru składek, na skutek apelacji ZUS Oddziału w K. i zainteresowanego W. W., zmienił zaskarżony

wyrok w punkcie I w ten sposób, że przyjął, że do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne J. T. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę zawartej z W. W. - Przedsiębiorstwem (...) wchodzi kwoty po 3.700 zł (jako kwoty netto) z faktur VAT nr: (...) i oddalił odwołanie w części dotyczącej wliczenia do podstawy wymiaru składek kwot brutto z powyższych faktur, w pozostałej części apelację oddalił oraz orzekł o kosztach postępowania.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w części, w zakresie w jakim zmienił on wyrok Sądu Okręgowego, oddalając zarazem odwołanie w części dotyczącej wliczenia do podstawy wymiaru składek kwot brutto z faktur. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca wskazał na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości. Potrzeba wykładni dotyczy zdaniem skarżącego art. 18 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (Dz.U. z 1998 r. Nr 161, poz. 1106) i § 7 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania i składek i świadczeń ubezpieczenia społecznego. W ocenie skarżącego istotne zagadnienie prawne polega na ocenie: „czy na gruncie wskazanych przepisów można traktować wypłacone przez pracodawcę wynagrodzenie odmiennie niż jako wynagrodzenie netto oraz czy wypłata świadczeń należnych ze stosunku pracy a obejmująca także (nienależny) podatek od towarów i usług powinna w całości stanowić podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, czy też istnieje podstawa prawna pozwalająca odmiennie określić przychód będący wedle tych przepisów podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji

kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie

Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Podkreślenia natomiast w sprawie wymaga, że sprawa była już rozpoznawana przez Sąd Najwyższy, który w wyroku z 8 sierpnia 2012 r., I UK 84/12 (niepublikowanym) poddał już wykładni wskazane przez skarżącego normy prawne. Sąd Apelacyjny orzekając po uchyleniu wyroku w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania, będąc na podstawie art. 398²⁰ k.p.c. związany tą wykładnią, prawidłowo uwzględnił jej wyniki.

W związku z powyższym brak jest w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, czy też potrzeby wykładni wskazanych przepisów.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490). O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 i 20 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 w związku z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).